

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte –Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana, Guzun Ion, Mardari Dumitru

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Șipitca Alexandru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 și a sentinței Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 10 iunie 2014, în cauza penală în privința lui

Djacovici Mirco Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx or. xxxxx str. xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 30.05.2013 – până la 10.06.2014

instanța de apel:

de la 17.07.2014– până la 05.12.2014

de la 25.01.2016– până la 16.11.2017

instanța de recurs ordinar:

de la 03.06.2015 – până la 17.11.2015

de la 29.01.2019 – până la 02.07.2019

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 10 iunie 2014, Djacovici Mirco Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Djacovici Mirco exercitând funcția de director general al ÎCS „Zepter Internațional” SRL, având calitatea de persoană care gestionează o organizație comercială, căruia i-au fost acordate drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice, a săvârșit însușirea în proporții deosebit de mari a bunurilor încredințate în administrarea sa prin delapidarea averii străine.

Astfel, la 25.04.2007, Djacovici Mirco, acționând în scop de profit și însușirea ilegală a bunurilor în proporții deosebit de mari, ce aparțineau ÎCS „Zepter Internațional” SRL și erau încredințate în administrarea lui, folosindu-se de situația de serviciu, a întocmit și a semnat ilegal contractul nr. 57/2007 de vânzare-cumpărare a autoturismului de model „Skoda Superb”, ce se afla în proprietatea întreprinderii ÎCS „Zepter Internațional” SRL, indicând în calitate de vânzător întreprinderea pe care o administra și pe sine însuși în calitate de cumpărător.

Potrivit contractului întocmit și semnat nemijlocit de către Djacovici Mirco, atât în calitate de reprezentant al vânzătorului, cât și în calitate de cumpărător, prețul automobilului procurat de către el constituia suma de 5.700 euro, care conform cursului valutar stabilit la acea dată de către BNM echivala cu 96.216 lei, fiind diminuat esențial și intenționat în coraport cu valoarea reală a acestuia.

Conform concluziei raportului de constatare tehnico-științifică nr. 03659/1914 din 05.07.2007, prețul automobilului model „Škoda Superb” cu n/î XXXXX, constituia suma de 299.347 lei.

În așa mod, Djacovici Mirco, prin delapidare a însușit ilegal de la ÎCS „Zepter Internațional” SRL, vehiculul menționat - bun încredințat în administrarea lui, cauzând ÎCS „Zepter Internațional” SRL, o daună materială în proporții deosebit de mari în valoare de 203.131 lei.

Tot el, aproximativ în luna iunie 2007, acționând în scop de însușire ilegală a bunurilor în proporții mari, folosindu-se de situația sa de serviciu, prin delapidare a însușit ilegal de la ÎCS „Zepter Internațional” SRL, un notebook model „Sony Vayo VGNFE890N/H” la prețul de 24.426 lei, un notebook model „Sony Vayo VGN-N350EB” la prețul de 17.112 lei și un notebook model „Sony Vayo VGN-N320EB” la prețul de 15.732 lei, bunurile fiind încredințate în administrarea lui, care au fost anterior procurate de la firma SRL „COMITEK”, cauzând astfel ÎCS „Zepter Internațional” SRL, o daună materială în proporții mari, în valoare totală de 57.270 lei.

De asemenea, tot Djacovici Mirco, aproximativ în luna iunie 2007, acționând în scop de profit și însușire ilegală a bunurilor în proporții mari, folosindu-se de situația sa de serviciu, prin delapidare, a însușit ilegal producție care a fost încredințată în administrarea lui, cu marca comercială „ZEPTER” de la ÎCS „Zepter Internațional” SRL, cauzând părții vătămate o daună materială în proporții deosebit de mari în valoare totală de 21.206,16 euro, ceea ce conform cursului valutar stabilit de BNM la acea perioadă, constituia suma de 346.137 lei.

În total, prin acțiunile sale intenționate, Djacovici Mirco, a delapidat averea străină ce aparținea ÎCS „Zepter Internațional” SRL, încredințată în administrarea sa, în sumă totală de 606.538 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Djacovici Mirco, au fost calificate *de drept* în baza art. 191 alin. (5) Cod penal – delapidarea averii străine, manifestată prin însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel, la data de 25.06.2014, de către avocații Panov Dionis și Șipitca Alexandru în numele inculpatului, care au solicitat casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l achita pe Djacovici Mirco, în baza art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea apelului a fost invocat că:

- prima instanță a emis o sentință nefondată, nefiind probată intenția și faptul însușirii automobilului, cât și a veselei;

- în cazul automobilului, inculpatul nu neagă că a semnat acest contract, mai

mult, a explicat că avea careva probleme cu poliția și că în luna aprilie anul 2007, a convenit cu curatorul holdingului „Zepter International”, d-nul Horvat ca să încheie un contract formal, astfel acest contract nu putea fi considerat ca însușire, deoarece contractul a fost întocmit la inițiativa și cu încuviințarea curatorului holdingului, d-l Horvat. Automobilul, după întocmirea contractului, până la predarea firmei noului director general, inclusiv, nu a fost scos de la evidența contabilă și se află până în prezent la bilanțul întreprinderii, în baza numitului contract, inculpatul a primit certificat de înmatriculare provizoriu și a primit numere provizorii de culoare roză, cu litera „H”. În baza numitului contract, a primit certificat de înmatriculare, nu numai inculpatul, dar și adjunctul directorului General, Bujac D.

- inculpatul și după primirea certificatului de înmatriculare provizoriu, folosea automobilul nu în scopuri personale, ci doar în interes de serviciu, deși ultimul dispunea de certificat de înmatriculare provizoriu pe numele său, de automobil se foloseau și alți lucrători ai firmei. Inculpatul nu avea posibilitate reală de a se folosi și distribui automobilul după dorința sa, deoarece se afla la evidență contabilă a firmei și nu a întreprins careva măsuri pentru a lipsi firma de dreptul de proprietate;

- contractul menționat, ca formal, a fost recunoscut nul de ambele părți (reprezentantul firmei și reprezentantul lui Djacovici Mirco). La fel, inculpatul nu a înregistrat la ÎS „Registru” automobilul pe numele său, după cum este stipulat în sentință, un astfel de document nu există, iar instanța de judecată, contrar prevederilor prevăzute de art. 325 Cod de procedură penală, a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu;

- însușirea automobilului model „Škoda Superb” de către inculpat, este doar o afirmație declarativă a organelor de urmărire penală, deoarece inculpatul nu a însușit automobilul și nu a avut profit, nu a avut astfel de intenții și, în circumstanțele descrise, nici nu avea posibilitate reală de a se folosi și dispune de automobil la dorința sa, ca proprietar;

- referitor la al doilea capăt de învinuire, prima instanță eronat a considerat că, inculpatul a însușit trei notebookuri, cauzându-i întreprinderii o daună materială în proporții mari de 57.270 lei, deoarece inculpatul a explicat atât la urmărirea penală cât și în instanța de judecată că, cu prilejul aniversării a 11 ani de activitate a firmei, la 21.06.2007, conform practicii stabilite, a fost preconizată decernarea celor mai buni lucrători cu cadouri, inclusiv și notebookuri. Bani pentru cadouri au fost transferați în luna iunie 2007 și notebookurile au fost primite de către Bujac D., la depozit. Astfel, aceste notebookuri nu au fost primite și nu puteau fi în posesia fostului director al ÎCS „Zepter Internațional” SRL, Djacovici Mirco, acestea au fost primite de la depozitul firmei, conform facturii, de către directorul comercial Bujac D., deci acestea s-au aflat la evidența contabilă a firmei ÎCS „Zepter Internațional” SRL;

- ÎCS „Zepter Internațional” SRL, nu a fost lipsită de avere și daună materială nu este cauzată, aceasta se confirmă prin actul de predare-primire a firmei și actul de inventariere, din care rezultă că nu au fost depistate neajunsuri de marfa, iar în situația în care nu a fost adusă o daună materială, nu poate exista delapidare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2014, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit

modului stabilit pentru prima instanță, prin care Djacovici Mirco a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1.500 unități convenționale, ceea ce constituie 30.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și exercita activitatea de întreprinzător pe un termen de 3 ani.

5. În motivarea hotărârii adoptate, instanța de apel a constatat că, Djacovici Mirco, aproximativ în luna iunie a anului 2007, ocupând funcția de director al ÎCS „Zepter Internațional” SRL, folosind intenționat situația de serviciu, a gestionat resursele materiale și financiare ale firmei contrar destinației lor, în interesul altor persoane, a decis decernarea unor angajați ai firmei, procurând preventiv, în lipsa unor necesități de la firma SRL „COMITEK” trei notebookuri: unul model „Sony Vayo VGNFE890N/H”, la prețul de 24.426 lei, notebook model „Sony Vayo VGN-N350EB”, la prețul de 17.112 lei și notebook model „Sony Vayo VGN-N320EB” la prețul de 15.732 lei, acțiuni care s-au soldat cu urmări grave, cauzând daune în proporții deosebit de mari intereselor ocrotite de lege a întreprinderii ÎCS „Zepter Internațional” SRL, în valoare de 57.270 lei.

Prin acțiunile sale, Djacovici Mirco a încălcat prevederile art. 72 alin. (4) al Legii nr. 135 din 14.06.2007, privind societățile cu răspundere limitată care dispune, că administratorul asigură ținerea contabilității societății, precum și a registrelor societății prevăzute de lege și de actul de constituire, și informează asociații cu privire la starea de lucruri și la gestiunea societății, precum și art. 73 alin. (1) al aceluiași act normativ care dispune că, administratorul este obligat față de societate să respecte limitele împuternicirilor stabilite prin actul de constituire ori dacă acesta nu prevede altfel, de către adunarea generală a asociaților.

De asemenea, Djacovici Mirco nu a ținut cont și de pct. 4.1 din Statutul Holdingului „Zepter Internațional”, ce prevede că, autoritatea supremă de conducere a societății este Adunarea Generală a Asociaților, care va adopta decizii în toate problemele privitoare la activitatea societății.

În rezultatul faptei săvârșite ÎCS „Zepter Internațional” SRL, a suportat o daună în sumă de 57.270 lei.

Luând în considerare cele menționate instanța de apel a constatat că, inculpatul Djacovici Mirco a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 335 alin (1¹) Cod penal, prin semnele calificative folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, a situației de serviciu în alte interese personale și în interesul terților, direct ori indirect, acțiuni care s-au soldat cu urmări grave intereselor ocrotite de lege ale persoanei juridice, prin cauzarea daunelor materiale în proporții deosebit de mari.

În acest sens, instanța de apel a conchis că, în cadrul cercetării judecătorești prima instanță eronat a apreciat faptele inculpatului pe semnele constitutive ale componenței de infracțiune ce vizează „delapidarea averii străine, manifestată prin însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cu folosirea situației de serviciu, în proporții deosebit de mari”, fapt ce nu și-a găsit confirmare prin probatoriul administrat în instanța de apel, motiv din care, acțiunile inculpatului în acest sens sunt pasibile de reîncadrare juridică și anume în baza art.

335 alin. (1¹) Cod penal.

Cu trimitere la prevederile art. 389 Cod de procedură penală, instanța de apel a menționat, că declarându-l vinovat pe Djacovici Mirco de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, prima instanță a ignorat să aprecieze totalitatea de probe acumulate la prezenta cauză penală cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, deoarece declarațiile inculpatului au fost apreciate critic, nu au fost verificate în coroborare cu celelalte probe, ca consecință acțiunile inculpatului fiind încadrate incorect.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar autorul a invocat că, instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului în baza unei legi neexistente la data săvârșirii acțiunilor prejudiciabile și în acest sens a menționat că, norma materială cu caracter penal regăsită la alin. (1¹) art. 335 Cod penal, a fost introdusă prin Legea nr.326 din 23 decembrie 2013, în vigoare din 25 februarie 2014. Până la data indicată, legislația materială în materie penală nu conținea o astfel de reglementare. În circumstanțele respective, instanța de apel a încălcat prevederile art. 8 Cod penal, conform cărora caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei. În situația în care instanța de apel a constatat că fapta inculpatului reprezintă un abuz de serviciu și fapta respectivă va fi reținută în mod ipotetic de către instanța de recurs, acuzarea de stat a considerat că, instanța a cărei decizii se contestă, a ignorat în totalitate și prevederile alin. (2) art. 10 Cod penal.

6.2 Inculpat, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9) Cod de procedură penală, care a solicitat casarea acesteia și dispunerea achitării lui, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii. În susținerea cerințelor, inculpatul a invocat că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia, că în acțiunile lui nu se conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, însă greșit a ajuns la concluzia recalificării acțiunilor acestuia în baza art. 335 alin. (1¹) Cod penal - abuzul de serviciu.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2015 au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2015 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a considerat că, instanța de apel prematur a tras concluzia excluderii din volumul învinuirii a epizodului privind sustragerea automobilului model „Skoda Superb”, precum și realizarea de către inculpat a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal, respectiv reieșind din descriptivul deciziei, instanța de apel nu a motivat din care motive a respins probele puse la baza condamnării inculpatului Djacovici Mirco pe art. 191 alin. (5) Cod penal, de către prima instanță.

Totodată, instanța de recurs a reținut că, analizând evidența contabilă a bunurilor întreprinderii ÎCS „Zepter International” SRL (f.d. 27, 32 v. 8) din care

rezultă că la rubrica „debit” automobilul nominalizat este înregistrat cu o sumă mai mare decât este indicat în rechizitoriu, respectiv acest aspect a fost ignorat de către instanța de apel, fapt ce a dus la apariția discordanței între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor.

La acest capitol, instanța de recurs a menționat că, deși instanța de apel în partea descriptivă a deciziei a făcut referire la ordinul despre politica evidenței contabile nr. 134 din 29.12.2006 (f.d. 80-84, v. 1), aceasta nu a motivat în hotărârea contestată, de ce proba dată confirmă vinovăția inculpatului în baza art. 335 alin. (1^a) Cod penal și nu în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, așa cum a fost reținut de către prima instanță, ținând cont de faptul că potrivit ordinului vizat, veniturile (cheltuielile) se împart de către acționari în baza politicii de evidență, venit curat (cheltuielile) se împart și se folosesc în baza hotărârii acționarilor (pentru dezvoltare stimulare și alte scopuri).

La fel, instanța de apel nu s-a expus nici asupra raportului de constatare tehnicoștiințifică nr. 1914/003659 din 05.07.2007, din care rezultă că prețul automobilului model „Škoda Superb” n/î XXXXX, constituie 299.347 lei (f.d. 45-47, v. 1).

Referitor la capătul de învinuire ce vizează calculatoarele, instanța de apel, a pus la baza hotărârii declarațiile inculpatului, reprezentantului părții vătămate Stefanovici S., precum și actul de primire predare din 12.07.2007, prin care 2 calculatoare au fost transmise avocatului întreprinderii Munteanu P., însă, la materialele cauzei, de către acuzare au fost prezentate și alte probe: informațiile privind fraudele materiale pe anul 2007, semestrul I-VII (f.d. 183-185, v. 2) precum și informațiile despre plățile efectuate de către ÎCS „Zepter International” (f.d. 187, 188, v. 2) care au fost puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului pe art. 191 alin. (5) Cod penal, conform cărora plățile bănești a firmei pe perioada anilor 2004-2007 au constituit suma de 2.183.591 lei și din suma indicată, inculpatul a semnat documente ce confirmă plățile în sumă de 931.394 lei, respectiv și în acest caz instanța de apel nu s-a expus asupra probelor enunțate, nu a invocat în decizia adoptată, din ce considerente acestea urmează a fi respinse.

În cele din urmă, instanța de recurs a concluzionat că, instanța de apel s-a expus superficial asupra probelor menționate, fără a le analiza în cumul cu probele prezentate de părți, neelucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, din care motiv a fost dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 a fost respins apelul declarat de către avocații Panov Dionis și Șipitca Alexandru în numele inculpatului, cu menținerea sentinței.

10. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corespunzător, încadrând just acțiunile inculpatului Djacovici Mirco în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal. Cu toate că, inculpatul nu a recunoscut vina în cele incriminate, aceasta s-a dovedit prin declarațiile reprezentantului părții vătămate Stefanovici Sinisa (f.d. 88-93 v. 8), martorilor Soltanici Alexandru (f.d. 116-188 v. 8), Durleșteanu Ana (f.d. 114 v. 8), Popa Emilia (f.d. 100-109 v. 8), Lungu Viorica (f.d. 94-99 v. 8), Plămădeală Natalia (f.d. 85-87 v. 8).

Instanța de apel nu a pus la baza hotărârii adoptate declarațiile martorului Bujac Dinu, depuse în cadrul urmăririi penale, cărora li-a dat citite procurorul în ședința primei instanțe, deoarece potrivit art. 371 Cod de procedură penală, citirea în ședința de judecată a declarațiilor martorului depuse în cursul urmăririi penale, precum și reproducerea înregistrărilor audio și video ale acestora, pot avea loc, la cererea părților, în cazul când martorul lipsește în ședință și absența lui este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea lui, cu condiția că audierea martorului a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor și bănuț, învinuit sau martorul a fost audiat în conformitate cu art. 109 și 110.

La caz, nu a fost asigurată prezența martorului Bujac Dinu în ședința primei instanțe și nici în instanța de apel, iar în cadrul urmăririi penale nu a fost efectuată confruntarea dintre inculpatul Djacovici Mirco și martorul Bujac Dinu, ceea ce exclude posibilitatea de a pune la baza deciziei declarațiile date de ultimul în cadrul urmăririi penale, pentru a nu încălca principiul contradictorialității și egalității armelor.

De asemenea, instanța de apel a reținut la baza stabilirii vinovăției inculpatului și probele scrise, ce au fost cercetate în prima instanță și verificate suplimentar în ordine de apel și anume: plângerea depusă Ștefanovici Sinisa la data de 22.06.2007, (f.d. 23, v. 1); decizia camerei înregistrării de stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 21.06.2007 prin care a fost înregistrată ÎCS „Zepter International” SRL (f.d. 31 v. 1); contractul de vânzare-cumpărare nr. 57/700 din 25.04.2007 a automobilului „Škoda Superb” (f.d. 33 - 34 v. 1); certificatul de înmatriculare pe numele lui Djacovici Mirco (f.d. 35 v. 1); raportul de constatare tehnico-științifică nr. 1914/003659 din 05.07.2007 (f.d. 45, v. 1); copia rezoluției scrise a acționarilor ÎCS „Zepter International” SRL (f.d. 76, v. 1); ordinul despre politica evidenței contabile din 29.12.2006 și regulamentul despre politica evidenței contabile a ÎCS „Zepter International” SRL pe anul 2007 (f.d. 80 - 84 v. 1); procesul-verbal de percheziție în apartamentul în care locuia Djacovici Mirco, la adresa mun. xxxxx, str. Xxxxx, ap. x, prin care s-au ridicat diferite bunuri materiale dintre care și cele indicate în cererea reprezentantului părții vătămate le-a sustras (f.d. 118, v. 1); statutul ÎCS „Zepter International” SRL aprobat de Adunarea generală a Societății la 03.05.1996 (f.d. 36 - 42, v. 2); informațiile privind fraudele materiale pe anul 2007, semestrul I-VII (f.d. 183 - 185, v. 2); informațiile despre plățile efectuate de către ÎCS „Zepter International” SRL (f.d. 187, 188, v. 2); procesul-verbal de confruntare între reprezentantul ÎCS „Zepter International” SRL, Ștefanovic Sinișa și învinuitul Djacovici Mirco (f.d. 208, v. 4); procesul-verbal de ridicare a dispozițiilor, ordinelor de plată, listelor de salariați, ridicate la filiala nr. 3 a BC „Victoriabank” SA (f.d. 5 v. 6); raportul de expertiză grafoscopică nr. 2099 din 26.07.2011 (f.d. 177 v. 4); ordonanțele de recunoaștere în calitate de documente oficiale, precum și anexarea acestora la materialele cauzei (f.d. 183, v. 4); procesul-verbal de ridicare a contabilității SRL Zepter din mun. Chișinău (f.d. 87, v. 7); procesul-verbal de examinare a ordinelor, dispozițiilor de plată, listelor de salariați în care sunt indicate sumele de bani achitate ilegal și transferate pe contul persoanelor (f.d. 89, v. 7); informația din 20.07.2007, înregistrată sub nr. 17-2007

privind prețurile aprobate și introduse la realizarea produselor „Zepter”, prezentată de Stefanovici Sinișa (f.d. 92, v. 7); evidența contabilă a bunurilor întreprinderii ÎCS „Zepter International” SRL (f.d. 27-32, v. 8).

În opinia instanței de apel, la adoptarea sentinței prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de apel în urma analizei declarațiilor reprezentantului părții vătămate Stefanovici Sinișa, coroborate cu declarațiile martorilor Soltanici Alexandru, Durleșteanu Ana, Popa Emilia, Lungu Viorica, Plămădeală Natalia, a considerat că, acestea sunt veridice, consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului penal, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, care coroborează cu probele scrise nominalizate mai sus, și dovedesc cu certitudine că inculpatul Djacovici Mirco a comis infracțiunea de delapidare a averii străine.

Cu referire la episodul privind delapidarea bunurilor (veselei) în sumă de 21.206, 16 euro, instanța de apel a statuat că, prima instanță a ajuns la concluzia justă despre necesitatea excluderii acestui capăt de învinuire în privința lui Djacovici Mirco, deoarece nu au fost prezentate probe certe, pertinente, concludente și veridice, ce ar confirma în afara oricărui dubii vinovăția ultimului pe acest capăt de învinuire.

Din probele administrate în cauza penală rezultă că, unitățile de veselă nominalizate au fost luate la bilanțul firmei, prin operațiuni legale, acte veridice, a fost eliberată de la depozit pentru petrecerea prezentării. Potrivit declarațiilor martorilor Popa Emilia, Lungu Viorica, Plămădeală Natalia, prezentarea s-a terminat târziu, când depozitul era închis, vesela rămasă fiind dusă la apartamentul pe care-l închiria și achita firma pentru directorul general, care era inculpatul, de la care la firmă erau chei.

De asemenea, prima instanță a subliniat în mod întemeiat că, în ședința de judecată s-a constatat că și anterior se mai întâmplau astfel de cazuri, având loc în acest apartament chiar și prezentări a veselei respective.

În viziunea instanței de apel, probe care ar dovedi faptul însușirii de către Djacovici Mirco a bunurilor date (vesela) sau intenția de a o face nu s-a dovedit prin probe pertinente și concludente. Totodată, inculpatul după transmiterea bunurilor noului director general, a lăsat bunurile date în apartamentul pe care-l închiria și achita plata pentru chirie - SRL „Zepter International”, de la care la firmă erau chei de la acest apartament, iar când a plecat nu le-a însușit.

Privitor la motivele invocate de apelanți, precum că prima instanță a pronunțat o sentință ilegală de condamnare a inculpatului și că acesta urmează să fie achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii imputate, instanța de apel a constatat că, prima instanță nu a comis careva erori de fapt și de drept, ce ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului și stabilirii pedepsei. Instanța de apel a considerat că, aceste afirmații ale părții apărării

reprezintă opinia subiectivă a apelanților, deoarece prima instanță în sentință justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, luând în considerație că din probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 al. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii de delapidare a averii străine.

În privința învinuirii inculpatului de delapidare, adică însușirea ilegală a autoturismului de model „Skoda Superb”, încredințat în administrarea inculpatului, în ședința de judecată s-a stabilit cert că ultimul activând în funcția de director general al ÎCS „Zepter Internațional” SRL, fiind persoană care gestionează o organizație comercială, i-au fost acordate drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice. La 25.04.2007, Djacovici Mirco acționând în scop de profit și însușirea ilegală a bunurilor încredințate în administrarea sa, care aparțineau ÎCS „Zepter Internațional” SRL, folosindu-se de situația de serviciu, a întocmit și a semnat ilegal contractul nr. 57/2007 de vânzare-cumpărare a autoturismului de model „Skoda Superb”, care era proprietatea întreprinderii ÎCS „Zepter Internațional” SRL, indicând în calitate de vânzător întreprinderea pe care o administra, și pe sine însuși în calitate de cumpărător. S-a constatat cu certitudine că, potrivit contractului nr. 57/2007 de vânzare-cumpărare a autoturismului de model „Skoda Superb”, întocmit și semnat nemijlocit de către Djacovici Mirco, atât în calitate de reprezentant al vânzătorului, cât și în calitate de cumpărător, prețul automobilului procurat de către el constituia suma de 5.700 euro, care conform cursului valutar stabilit la acea dată de către BNM echivala cu 96.216 lei, fiind diminuat esențial și intenționat în coraport cu valoarea reală a acestuia, confirmat prin raportul de constatare tehnico-științifică cu nr. 003659/1914 Seria MD din 05.07.2007, prețul automobilului de model „Skoda Superb” cu n/î XXXXX constituie suma de 299.347 lei.

Instanța de apel a relevat că, vinovăția inculpatului se confirmă cu certitudine analizând și evidența contabilă a bunurilor întreprinderii ÎCS „Zepter Internațional” SRL (f.d. 27, 32 v. 8), din care rezultă cert că la rubrica „debit” automobilul nominalizat este înregistrat cu o sumă mai mare, decât este indicat în rechizitoriu.

Din declarațiile martorului Stefanovici Sinișa rezultă cert că, Djacovici Mirco a refuzat să elibereze funcția când a fost demis și numit el în funcția de director al SRL „Zepter”. Inculpatul a refuzat să restituie automobilul Skoda, indicând că acesta îi aparține lui conform contractului de vânzare-cumpărare dintre director general al firmei Zepter și inculpat. Totodată, conform actelor contabile în casieria firmei nu au fost introduși bani - costul acestui autoturism ce a fost indicat la falsificarea contractului. Conform evidenței contabile, în iunie 2007 au fost procurate 3 notebook-uri, care nu se regăseau la întreprindere, iar ulterior două au fost restituite de avocatul inculpatului.

Pe episodul referitor la automobilul „Skoda Superb” n/î XXXXX, caroserie nr.

XXXXX, motor XXXXX, vinovăția rezultă cert din declarațiile reprezentantului Stefanovici Sinișa, coroborate cu materialele scrise ale cauzei. Din declarațiile reprezentantului părții vătămate, rezultă clar că inculpatul a refuzat restituirea autoturismului firmei pe motiv că este proprietatea sa personală.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 1914/003659 din 05.07.2007, din care rezultă că prețul automobilului model „Skoda Superb” n/î XXXXX, constituie 299.347 lei (f.d. 45 - 47, v. 1) pe când conform contractului de vânzare - cumpărare Djacovici Mirco la procurat la suma de doar 5.700 euro (echivalent a 96.216 lei).

Totodată, prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 1914/003659 nominalizat supra, s-a stabilit că bunul urma să fie vândut în baza deciziei acționarilor firmei. La fel, se evidențiază faptul micșorării intenționate a prețului acestuia (f.d. 45, v. 1), iar la caz întocmirea contractului de vânzare-cumpărare nr. 57/2007 din 25.04.2007 a automobilului model „Skoda Superb”, urma să fie efectuată doar cu acordul acționarilor ÎCS „Zepter International” SRL, respectiv careva probe că acest acord a fost obținut de către inculpat nu au fost prezentat de către partea apărării, ceea ce dovedește ilegalitatea actului vizat și intenția inculpatului de însușire a bunului. Așadar, întocmirea contractului de vânzare-cumpărare nr. 57/2007 din 25.04.2007 a automobilului model „Skoda Superb”, urma să fie efectuată doar cu acordul acționarilor ÎCS „Zepter International” SRL.

Argumentele apărării, precum că inculpatul doar a dispus de acest automobil se combat chiar prin declarațiile inculpatului, care a indicat că deținea doar permisul de înmatriculare provizoriu, respectiv conform legislației Republicii Moldova acesta de asemenea este un act ce dovedește dreptul de proprietate asupra bunului mobil - mijlocul de transport care era însoțit și de contractul de vânzare-cumpărare nr. 57/2007 din 25.04.2007 a automobilului model „Skoda Superb”, din care rezultă cert că inculpatul este cumpărătorul automobilului.

Instanța de apel a notat că, la materiale cauzei se regăsește certificatul de înmatriculare pe numele lui Djacovici Mirco potrivit căruia automobilul „Skoda Superb”, n/î XXXXX, caroserie nr. XXXXX, motor XXXXX a fost înmatriculat pe numele ultimului (f.d. 35 v. 1), ceea ce demonstrează indubitabil că automobilul a fost obținut de inculpat cu drept de proprietate pentru sine prin delapidare.

Referitor la capătul de învinuire în privința însușirii calculatoarelor de model „Sony Vayo” vinovăția inculpatului de asemenea a fost demonstrată pe deplin reieșind din ansamblul probatoriu administrat la caz.

În acest sens, instanța de apel a reținut că ordonând procurarea notebook-urilor, inculpatul nu a întreprins măsuri în vedere punerii la evidență contabilă a acestora, totodată la momentul predării funcției și întocmirii actului de predare - primire nu a indicat locul aflării acestora bunuri.

În același context, este relevant faptul că un notebook a fost descoperit în cadrul percheziției, iar celelalte două la o lună de la demisionarea inculpatului și doar după ce a fost descoperită fapta acestuia.

Analizând probele - informațiile privind fraudele materiale pe anul 2007, semestrul I-VII (f.d. 183-185, v. 2) precum și informațiile despre plățile efectuate de

către ÎCS „Zepter International” (f.d. 187, 188, v. 2), care au fost puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului pe art. 191 alin. (5) Cod penal, conform cărora plățile bănești a firmei pe perioada anilor 2004-2007 au constituit suma de 2.183.591 lei și din suma indicată, inculpatul a semnat documente ce confirmă plățile în sumă de 931.394 lei.

Instanța de apel a reținut că, conform conținutului statutului ÎCS „Zepter International” SRL, aprobat de Adunarea generală a Societății la 03.05.1996, unde în pct. 6.2 este stipulat că, în competența excepțională a Adunării generale intră: lit. c) „aprobarea raporturilor anuale cu rezultatele activității societății din anul precedent, incluzând acelea a filialelor sau birourilor reprezentative, aprobarea raporturilor și concluziilor Comisiei de verificare, precum și dispoziția distribuirii profitului și acoperirii cheltuielilor”, lit. f) „se aprobă decizia remunerării muncii și se aprobă fixarea salariilor pentru membrii Echipei Manageriale și a Comisiei de verificare” (f.d. 42, v. 2).

La verificarea corectitudinii individualizării și stabilirii categoriei și temenului pedepsei inculpatului Djacovici Mirco, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, 90 al. (4) Cod penal, totodată învederând gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria celor deosebit de grave, prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție, de scopul infracțiunii - cel de cupiditate, de faptul că prejudiciul material a fost restituit, de personalitatea inculpatului, care este fără antecedente penale, este căsătorit, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prima instanță just a statuat oportună și eficientă, în sensul corectării și reeducării inculpatului, stabilirea unei pedepse minime sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, considerând că anume această pedeapsă va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială și va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, prevenind săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

11. Hotărârile adoptate la caz sunt atacate cu recurs ordinar, la data de 17.01.2018, de către avocatul Șipitca Alexandru în numele inculpatului, care a solicitat casarea acestora și dispunerea achitării ultimului, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea recursului declarat autorul invocă argumente identice cu cele indicate în apel și expuse inclusiv la pct. 3 al prezentei decizii, subsidiar menționând că:

- instanțele de fond la baza hotărârilor de condamnare au pus un șir de probe ce se referă la acordarea ajutorului material și premiilor lucrătorilor, care nu au nici o atribuție la învinuirea înaintată, iar alte probe, ce ar confirma faptul însușirii averii străine în hotărârile de condamnare nu sunt;

- instanța de apel prin comisia rogatorie a expediat în Republica Serbia informația despre judecarea cauzei în ordine de apel, însă a primit răspuns precum că Djacovici Mirco nu locuiește pe adresa indicată, fapt ce nu corespunde realității și apelul a fost judecat în lipsa inculpatului, prin ce s-a încălcat dreptul ultimului la

apărare;

- instanța de apel prin decizia din 05.12.2014 a recalificat acțiunile lui Djacovici Mirco și l-au condamnat la amendă în sumă de 30.000 lei, ce a fost achitată de inculpat, însă instanța de apel nu s-a expus asupra returnării mijloacelor bănești inculpatului;

- instanța de apel formal s-a referit la existența unei legi privind societățile cu răspundere limitată, însă nu a indicat prin ce se exprimă abuzul de serviciu în activitatea inculpatului, ținând cont de faptul că acesta s-a condus de statutul societății și recomandările patronului Filip Zepter. Prezentările, premiarea și stimularea colaboratorilor este un drept al directorului firmei și nu al adunării generale, precum a indicat instanța de apel;

- ÎCS „Zepter Internațional” SRL, nu are nici un asociat în Republica Moldova, este o subdiviziune a întreprinderii private a patronului Filip Zepter, iar angajații firmei nu au careva atribuții patrimoniale sau drepturi de vot, acești activând în bază de patent. ÎCS „Zepter Internațional” SRL pur formal a fost înregistrată în Republica Moldova sub forma organizatorico-juridică de SRL, fără a avea fondatori sau asociați și se supune doar patronului, care nu are careva pretenții față de inculpat.

În drept, recursul este întemeiat în baza pct. 5), 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat și a solicitat de a decide inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel s-a conformat prevederilor art. 414, 436 Cod de procedură penală, respectând procedura de rejudecare și nu a comis erori de drept, în raport cu motivele invocate de recurent, iar decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția de condamnare a inculpatului în prezenta speță.

13. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În această ordine de idei, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, când eroarea admisă nu poate fi corectată la această etapă a procedurilor.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată admiterea erorilor de drept, de natură să afecteze

echitatea desfășurării procesului și care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri contradictorii și nemotivate.

Totodată, Colegiul evidențiază și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în care se stipulează asupra căror chestiuni de fapt și de drept urmează să se expună instanța, la etapa judecării cauzei în procedura de apel.

La chestiunile de fapt se atribuie următoarele aspecte: dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpaților și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către aceștia.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către apărătorul inculpatului, se constată că acesta conține în bună parte argumente similare cu cele invocate de către apărătorii inculpatului în procedura de apel, unde au fost invocate mai multe argumente esențiale, ce în viziunea acestora ar putea să răstoarne hotărârea adoptată de către prima instanță și asupra căroră, urma să se expună instanța de apel.

Verificând criticile expuse în recursul declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit constată că, decizie instanțe de apel conține deficiențe, urmare a examinării insuficiente a tuturor aspectelor, ne fiind dat răspuns la argumentele esențiale invocate de apărătorii inculpatului în ordine de apel.

Instanța de recurs a statuat asupra acestor concluzii în urma analizei hotărârii judecătorești contestate, în raport cu motivele invocate de apelanți în prezenta speță, unde au fost puse pentru discuție în instanța de apel, inclusiv câteva argumente principale cum ar fi:

- ne probarea în instanța de judecată a intenției și faptului însușirii automobilului;

- inculpatul nu neagă că a semnat contractul de vânzare-cumpărare a automobilului, care a fost întocmit formal în luna aprilie anul 2007, după ce a convenit cu curatorul holdingului „Zepter International”, d-nul Horvat, pentru a se evita probleme cu colaboratorii poliției, iar formalitatea acestui contract nu putea fi

considerat ca însușire, deoarece a fost întocmit la inițiativa și cu încuviințarea curatorului holdingului, d-l Horvat. Automobilul, după întocmirea contractului, până la predarea firmei noului director general, inclusiv, nu a fost scos de la evidența contabilă și se află până în prezent la bilanțul întreprinderii, iar în baza numitului contract, inculpatul a primit certificat de înmatriculare provizoriu, primind și numere provizorii de culoare roză, cu litera „H”. În baza numitului contract, a primit certificat de înmatriculare, nu numai inculpatul, dar și adjunctul directorului General, Bujac D.

- inculpatul și după primirea certificatului de înmatriculare provizoriu, folosea automobilul nu în scopuri personale, ci doar în interes de serviciu, deși ultimul dispunea de certificat de înmatriculare provizoriu pe numele său, de automobil se foloseau și alți lucrători ai firmei. Inculpatul nu avea posibilitate reală de a se folosi și distribui automobilul după dorința sa, deoarece se afla la evidență contabilă a firmei și nu a întreprins careva măsuri pentru a lipsi firma de dreptul de proprietate;

- contractul menționat, ca formal, a fost recunoscut nul de ambele părți (reprezentantul firmei și reprezentantul lui Djacovici Mirco). La fel, inculpatul nu a înregistrat la ÎS „Registru” automobilul pe numele său, după cum este stipulat în sentință, un astfel de document nu există, iar instanța de judecată, contrar prevederilor prevăzute de art. 325 Cod de procedură penală, a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu;

- însușirea automobilului model „Škoda Superb” de către inculpat, este doar o afirmație declarativă a organelor de urmărire penală, deoarece inculpatul nu a însușit automobilul și nu a avut profit, nu a avut astfel de intenții și, în circumstanțele descrise, nici nu avea posibilitate reală de a se folosi și dispune de automobil la dorința sa, ca proprietar;

- prima instanță eronat a considerat că, inculpatul a însușit trei notebookuri, cauzându-i întreprinderii o daună materială în proporții mari de 57.270 lei, deoarece inculpatul a explicat, atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată că, cu prilejul aniversării a 11 ani de activitate a firmei, la 21.06.2007, conform practicii stabilite, a fost preconizată decernarea celor mai buni lucrători cu cadouri, inclusiv și notebookuri. Bani pentru cadouri au fost transferați în luna iunie 2007 și notebookurile au fost primite de către Bujac D., la depozit. Astfel, aceste notebookuri nu au fost primite și nu puteau fi în posesia fostului director al ÎCS „Zepter Internațional” SRL, Djacovici Mirco, acestea au fost primite de la depozitul firmei, conform facturii, de către directorul comercial Bujac D., deci acestea s-au aflat la evidența contabilă a firmei ÎCS „Zepter Internațional” SRL;

- ÎCS „Zepter Internațional” SRL, nu a fost lipsită de avere și daună materială nu este cauzată, aceasta se confirmă prin actul de predare-primire a firmei și actul de inventariere, din care rezultă că nu au fost depistate neajunsuri de marfa, iar în situația în care nu a fost adusă o daună materială, nu poate exista delapidare.

Aceste argumente au fost menționate și în pct. 3 al prezentei decizii.

În opinia Colegiului penal lărgit, argumentele enunțate mai sus constituie fondul apelului, asupra cărora instanța de apel este obligată să se pronunțe motivat, deoarece aceste motive influențează fundamental soluția adoptată de prima instanță și afecta temeinicia acestei hotărâri.

Așa cum se observă din partea descriptivă a deciziei atacate, în pct. 3 au fost indicate motivele expuse mai sus, ulterior fiind redat conținutul declarațiilor inculpatului date în prima instanță, reprezentantului părții vătămate și a martorilor date în cadrul primei instanțe, fiind menționate și probele scrise ce au fost verificate în instanța de apel, considerând în cele din urmă că vina inculpatului în cele incriminate este confirmată, însă instanța ierarhic inferioară nu s-a expus asupra motivelor esențiale invocate în ordine de apel, ce au fost menționate și mai sus, fără o fi făcută o analiză sau o argumentare din care considerente alegațiile nominalizate sânt respinse sau apreciate ca neîntemeiate, limitându-se cu expunerea unei fraze generale în pct. 5.6 al deciziei și anume: „ *Instanța de apel consideră că aceste afirmații ale părții apărării reprezintă opinia subiectivă a apelanților, or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii, imputate, luând în considerație că din probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii de delapidare a averii străine.*”

Potrivit jurisprudenței Curții Europene, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. Însă, analizând partea motivată a sentinței, în prezenta cauză, Colegiul penal lărgit constată, că hotărârea primei instanțe, nu conține răspunsuri argumentate la criticile de bază invocate în apel, respectiv instanța de apel prin efectul devolutiv al căii de atac urma să dea o apreciere mai amplă aspectelor de fapt și de drept, prin prisma motivelor principale invocate în apel, ceea ce însă nu a fost efectuat în prezenta speță de către instanța de al doilea grad de jurisdicție.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reiterează că obligația instanței de a și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, iar potrivit considerentelor CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei* (2003) § 37, *Kuznețov și alții c. Rusiei* (2007) § 85).

Pentru a demonstra că părțile au fost auzite în prezenta cauză, instanța de apel urma să dea răspunsuri argumentate în hotărârea adoptată asupra motivelor decisive invocate de apelanți și nu este suficient doar a prelua motivele hotărârii primei instanțe, dar și a efectua propriile completări în sensul aprecierii temeiniciei acestei hotărârii, prin prisma criticilor invocate de părți, care în viziunea lor ar putea afecta într-o măsură oarecare legalitatea soluției adoptate la caz.

Așadar, în decizia adoptată instanța de apel urma să analizeze argumentele importante invocate de apelanți și menționate mai sus, motivându-și temeiurile de fapt și de drept, ce conduc la admiterea sau la respingerea fiecăruia din aceste motive

invocate de apelanți. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cer prevederile art. 435 Cod de procedură penală, întrucât o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs (*pct. 14.7 introdus prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 10 din 24.12.2010*).

De asemenea, Colegiul penal lărgit remarcă, că instanța de apel în hotărârea adoptată (f.d. 239 v. 9), expune concluzii asupra corectitudinii stabilirii vinovăției, făcând descrierea teoretică a elementelor infracțiunii de delapidare a averii străine prevăzute de art. 191 Cod penal, însă fără a face descrieri asupra incidenței acestor elemente, la faptele comise de Djacovici Mirco și în raport cu probele administrate la dosar.

În același context, Colegiul reține că, instanța de apel la enumerarea probelor care, în opinia acesteea, confirmă vinovăția inculpatului, face trimitere la plângerea depusă la data de 22.06.2017 de administratorul firmei "Zapter" Stevanovici Sinisa (f.d. 23, v. 1), care indică că Djacovici Mirco a răpit mijlocul de transport al firmei, însă instanța nu a luat în considerație că, ulterior același administrator în cadrul urmăririi penale fiind audiat ca martor la data de 03.09.2007 (f.d. 170-172, v. 1), a declarat că inculpatul a restituit automobilul întreprinderii, precum au fost predate și notebookurile utilizate de juristul întreprinderii și nu are careva pretenții de ordin material față de Djacovici Mirco. Declarații similare, reprezentantul părții vătămate Stevanovici Sinisa, a făcut și în ședința de judecată în prima instanță (f.d. 88-93, v. 8), care au fost reținute de către instanța de apel, ca probă în confirmarea vinovăției inculpatului. În asemenea situație, Colegiul consideră că, instanța de apel urma să efectueze o analiză mai amplă a acestor probe, precum și a lucrărilor dosarului, în raport cu alegațiile părții apărării, inclusiv în partea referirii la faptul că automobilul nu a fost scos de la balanța întreprinderii, ceea ce nu a fost efectuat la judecarea cauzei în ordine de apel. Prin urmare, instanța de apel a făcut niște concluzii pripite în partea stabilirii vinovăției inculpatului la comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de recurs relevă că, în hotărârea adoptată instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că, inculpatul a săvârșit delapidările imputate lui, însă rezultând din textul sentinței, prima instanță la compartimentul constatării faptei a indicat ca fiind constatat că, Djacovici Mirco a săvârșit și delapidarea producției cu marca comercială "Zepter" în sumă totală de 21.206,16 euro, ceea ce constituia, conform cursului valutar stabilit de BNM, suma de 346.137 lei. În continuare, în sentința adoptată, prima instanță ajunge la concluzia că, capătul de învinuire ce se referă la episodul cu producția (veselă) în sumă de 21.206,16 euro, menționată mai sus, urmează a fi exclus, deoarece nu au fost prezentate probe, ce ar confirma acest capăt de acuzare. Dat fiind faptul că, în sentința adoptată, instanța de judecată a făcut constatări și concluzii contradictorii, cu încălcarea prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, iar instanța de apel fiind investită cu atribuții de continuare a judecării fondului cauzei, urma să intervină în această parte și să corecteze eroarea admisă de prima instanță, însă acest fapt a fost omis la judecarea cauzei în ordine de

apel, din care considerent Colegiul apreciază ca fiind viciată și decizia adoptată, în urma judecării cauzei în procedura de apel.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale și nu a dat răspuns alegațiilor de bază invocate în apel de către apărătorii inculpatului, care în opinia lor au importanță în cauză, prin ce s-a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit consideră că, decizia instanței de apel în cauza dată urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile comise de către această instanță, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererea de apel și recurs, nominalizate și în prezenta decizie; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul cuvenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate inculpatului, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

14. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Șipitca Alexandru în numele inculpatului, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Djacovici Mirco Xxxx** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Djacovici Mirco Xxxx, urmează a fi eliberat imediat din penitenciar, dacă nu execută pedeapsă cu închisoare sau măsura preventivă – arestarea, în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 01 august 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana

Guzun Ion

Mardari Dumitru